

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 308/2023-75

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **BPT LEASING, a. s.**, Drieňová 1712/34, Bratislava, IČO 31 357 814, zastúpenej advokátskou kanceláriou MST PARTNERS, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Rastislav Skovajsa, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 13/2021-512 z 30. júna 2021 a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 13/2021-512 z 30. júna 2021 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, **boli porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 13/2021-512 z 30. júna 2021 **zrušuje** a **vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Uznesením č. k. I. ÚS 308/2023-50 z 25. mája 2023 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“)

a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 13/2021-512 z 30. júna 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, príloh k nej pripojených a obsahu vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 52/2012 sa sťažovateľka podanou žalobou domáhala proti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný v 1. rade“), [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaná v 2. rade“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný v 3. rade“, spolu aj „žalovaní“) zaplata sumy 3 201 187,74 eur s príslušenstvom. Podaním z 13. apríla 2017 vzala svoju žalobu späť z dôvodu, že po podaní žaloby došlo k úhrade žalovanej istiny vrátane časti príslušenstva, preto žiadala konanie zastaviť a priznať jej náhradu trov konania.

3. Okresný súd uznesením č. k. 5 C 52/2012-260 z 26. apríla 2017 konanie zastavil (I. výrok), vyslovil, že sťažovateľka má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok) a rozhodol o vrátení súdneho poplatku za podanú žalobu (III. výrok). Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil s poukazom na § 262 ods. 1 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tým, že uhradením žalovanej istiny po podaní dôvodne podanej žaloby žalovaní v 1. až 3. rade zavinieli zastavenie konanie, preto nárok na náhradu priznal sťažovateľke.

4. Následne vyšší súdny úradník rozhodol o výške trov konania uznesením č. k. 5 C 52/2012-267 z 29. novembra 2017 tak, že *„výška náhrady trov konania v zmysle uznesenia Okresného súdu v Pezinku č. k. 5C/52/2012-260 zo dňa 26.04.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.06.2017, predstavuje sumu 24.607,35 eur, prijímateľom náhrady trov konania je právny zástupca žalobcu“*.

5. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú sudkyňa okresného súdu vyhodnotila ako dôvodnú, preto uznesením č. k. 5 C 52/2012-281 z 18. apríla 2018 zmenila podľa § 250 ods. 2 CSP predmetné rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka tak, že *„výška náhrady trov konania v zmysle uznesenia Okresného súdu v Pezinku č. k. 5C/52/2012-260 zo dňa 26.04.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.06.2017, predstavuje sumu 53.303,70 eur, prijímateľom náhrady trov konania je právny zástupca žalobcu“*.

6. Podaním z 9. mája 2019 sťažovateľka navrhla vykonať opravu uznesenia okresného súdu z 26. apríla 2017 v jeho druhom výroku o nároku na náhradu trov konania a súčasne aj nadväzujúcich uznesení z 29. novembra 2017 a 18. apríla 2018 o výške trov konania. Dôvodila tým, že okresný súd opomenul vo výrokoch týchto rozhodnutí určiť, že povinnosť nahradiť jej trovy konania majú spoločne a nerozdielne žalovaní v 1. až 3. rade, hoci to z odôvodnení predmetných uznesení nepochybne vyplýva.

7. Uznesením č. k. 5 C 52/2012-295 z 3. júna 2019 (ďalej len „opravné uznesenie“) okresný súd návrhu sťažovateľky na vydanie opravného uznesenia vyhovel a vykonal opravu druhého výroku uznesenia z 26. apríla 2017 tak, že *„žalobca má proti žalovaným v 1/až 3/ rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných“*. Súčasne opravil výrokovú časť uznesenia vyššieho súdneho

úradníka o výške trov konania z 29. novembra 2017 a uznesenia sudcu o sťažnosti sťažovateľky z 18. apríla 2018, pričom povinnosť zaplatiť určenú výšku trov konania uložil žalovaným v 1. až 3. rade s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných.

8. Proti opravnému uzneseniu okresného súdu podali žalovaní v 1. až 3. rade odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie, ktoré spočívalo v aplikácii § 256 ods. 1 CSP a uložení povinnosti nahradiť sťažovateľke trovy konania. Konajúci súd mal podľa ich názoru aplikovať § 257 CSP a žiadnej zo strán nepriznať náhradu trov konania.

9. Napadnutým uznesením krajský súd opravné uznesenie okresného súdu zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP, keďže dôvody, na základe ktorých bolo vydané, neexistovali.

9.1. V odôvodnení skonštatoval včasnosť podaného odvolania žalovaných, keďže okresný súd napriek oznámeniu ich právneho zástupcu z 2. júla 2019 o ukončení právneho zastúpenia nezisťoval, od kedy nie je ich právnym zástupcom, a následne opätovne doručoval opravné uznesenie priamo žalovaným, ktoré im bolo doručené 2. augusta 2019. Ak preto žalovaní podali odvolanie na poštovú prepravu 16. augusta 2019, urobili tak včas, t. j. v zákonnej 15-dňovej lehote. Ďalej poukázal na zmätočnosť postupu okresného súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, ako aj o výške trov konania, keďže okresný súd sa ani neoboznámil s obsahom žaloby, podaniami oboch strán sporu a zákonná sudkyňa napokon ani s odôvodnením uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktorým bolo rozhodnuté o výške trov konania. Konštatoval, že okresný súd opravným uznesením zmenil obsah, resp. úplne modifikoval výrok uznesenia o náhrade trov konania vyhláseného na pojednávaní, ktorým bol viazaný, hoci medzi odôvodnením a opravovaným výrokom nie je žiadna súvislosť, čím porušil § 224 CSP. Vykonanie takejto opravy je neprípustné, preto opravné uznesenie okresného súdu zrušil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej po opise skutkového stavu namieta:

a) tvrdenie krajského súdu v dôvodoch napadnutého uznesenia, že odvolanie žalovaných bolo podané v zákonom stanovenej lehote, je arbitrárne. Zo zistení okresného súdu vykonaných v zmysle pokynu krajského súdu síce vyplýva, že žalovaný v 1. rade odvolal právnemu zástupcovi plnú moc 16. augusta 2018 a žalovaní v 2. a 3. rade oznámili okresnému súdu odvolanie plnej moci 30. apríla 2020. V čase doručenia opravného uznesenia boli žalovaní riadne zastúpení právnym zástupcom, keďže k účinnému oznámeniu o odvolaní plnej moci zo strany žalovaného 1. rade došlo písomným oznámením doručeným konajúcemu súdu 2. júla 2019. Lehota na podanie odvolania proti opravnému uzneseniu okresného súdu teda všetkým žalovaným začala plynúť 6. júna 2019 (dňom nasledujúcim po dni doručenia opravného uznesenia právnemu zástupcovi žalovaných, ktorý ich v tom čase riadne zastupoval), pričom posledným dňom zákonnej lehoty bol 20. jún 2019. Krajský súd bol preto povinný odvolanie žalovaných ako oneskorene podané odmietnuť, keďže na poštovú prepravu bolo podané až 16. augusta 2019, pričom pre začiatok plynutia lehoty na podanie odvolania nemá relevanciu nesprávny postup okresného súdu, ktorý v rozpore s § 92 ods. 3 CSP opätovne doručil opravné uznesenie priamo žalovaným. Rovnakú argumentáciu pritom

sťažovateľka predostrela aj vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaných, no odvolací súd sa ňou žiadnym spôsobom nevysporiadal;

b) na základe uvedeného odporuje § 92 ods. 3 CSP aj postup krajského súdu, ktorý vrátil vec okresnému súdu prípisom z 19. decembra 2019 bez rozhodnutia s pokynom, aby okresný súd vyzval žalovaných na oznámenie, kedy odvolali svojmu právnomu zástupcovi plnú moc;

c) za postup v rozpore s § 380 ods. 1 CSP považuje sťažovateľka aj postup krajského súdu, ktorý opätovne vrátil vec okresnému súdu prípisom z 30. novembra 2020 z dôvodu, že uznesenie vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania z 29. novembra 2017 bolo právnomu zástupcovi žalovaných doručované na nesprávnu adresu – [REDAKOVANÉ], na ktorej nesídlí od 3. marca 2017, preto sa zásielka vrátila súdu s poznámkou „adresát neznámy“. Tieto skutočnosti však žalovaní začali tvrdiť až po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Rovnako je nesprávnou aj výzva krajského súdu z 20. apríla 2021 adresovaná vtedajšiemu právnomu zástupcovi žalovaných – [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], aby oznámila, kto v jeho mene prevzal 16. mája 2017 uznesenie okresného súdu z 26. apríla 2017, ktorým bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania. Doručka má totiž povahu verejnej listiny, pričom predmetom odvolacieho konania bolo v danom prípade len opravné uznesenie okresného súdu z 3. júna 2019;

d) vydaním opravného uznesenia nedošlo k obsahovej zmene povinnosti žalovaných, tak ako to uvádza krajský súd v napadnutom uznesení, keďže tieto im vyplývali už z odôvodnení opravných uznesení okresného súdu. Vydanie opravného uznesenia tak predstavovalo len „korekciu technického charakteru“. Výklad § 224 CSP poskytnutý odvolacím súdom je preto ústavne nekonformný a založený na prehnanom formalizme;

e) žalovaní svoje odvolanie (podané oneskorene) založili na tvrdení o nesprávnom právnom posúdení veci, len pokiaľ ide o aplikáciu § 256 ods. 1 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, no nenamietali nesprávne použitie § 224 CSP, preto krajský súd vybočil z medzí odvolacieho prieskumu a porušil tiež § 382 CSP, keď ju nevyzval na vyjadrenie sa k možnému použitiu tohto zákonného ustanovenia;

f) krajský súd sa jej neumožnil vyjadriť ani k oznámeniu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ako bývalého právneho zástupcu žalovaných o jej vstupe do konania ako intervenienta, čím jej znemožnil uplatniť všetky prostriedky podľa Civilného sporového poriadku. Predmetné oznámenie jej bolo doručené až okresným súdom 26. augusta 2021.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnených osôb a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu

11. Krajský súd vo vyjadrení k dôvodom ústavnej sťažnosti č. k. 1 SprV 314/2023 z 3. júla 2023 odkázal na vyjadrenie predsedníčky senátu [REDAKOVANÉ], ktorá uviedla, že napadnuté uznesenie je riadne odôvodnené a preskúmateľné, pričom je z neho zrejmé, na základe akých dôvodov senát krajského súdu pristúpil k zrušeniu opravného uznesenia okresného súdu. Vysporiadal sa aj s tvrdením sťažovateľky, podľa ktorého odvolateľom uplynula lehota na podanie odvolania 20. júna 2019. Sťažovateľka sa pritom mylne domnieva, že bolo povinnosťou krajského súdu vyzývať ju v zmysle § 382 CSP na vyjadrenie k použitiu iného všeobecne záväzného ustanovenia, ktoré pri doterajšom rozhodovaní použité nebolo a je pre rozhodnutie veci

rozhodujúce, keďže tak okresný súd ako krajský súd aplikovali § 224 CSP. Z týchto dôvodov navrhla ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovieť.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby

12. Oznámením zo 7. júna 2023 ústavný súd upovedomil žalovaných v 1. až 3. rade ako zúčastnené osoby o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (§ 126 zákona o ústavnom súde) a umožnil im vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia. Zúčastnené osoby sa v stanovenej lehote ani do rozhodnutia ústavného súdu nevyjadrili.

III.3. Replika sťažovateľky

13. Sťažovateľka svoje právo podať repliku nevyužila.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Zásah do základného práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľka identifikuje v ústavne neakceptovateľnom postupe krajského súdu a jeho závere o včasnosti podania odvolania žalovaných v 1. až 3. rade, na základe ktorého napadnutým uznesením pristúpil k zrušeniu opravného uznesenia okresného súdu podľa § 389 písm. d) CSP, pretože dôvody na jeho vydanie neexistovali.

15. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal výklad dotknutej právnej normy, ktorý je v súlade s ústavou, čo je základným predpokladom na ústavne konformnú aplikáciu tejto právnej normy na zistený skutkový stav veci.

16. V kontexte nosnej námietky sťažovateľky atakujúcej posúdenie včasnosti žalovanými podaného odvolania ústavný súd konštatuje, že účelom akéhokoľvek opravného prostriedku (riadneho aj mimoriadneho) je dosiahnutie nápravy nezákonného rozhodnutia za splnenia zákonom požadovaných podmienok, t. j. prípustnosti, včasnosti, oprávnenosti osoby a náležitostí. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu pritom môže dôjsť aj ústavne neudržateľným posúdením včasnosti podaného opravného prostriedku, ktoré by bolo v prospech toho, kto tento prostriedok podal. V takomto prípade bude vecné prejednanie odvolania (alebo dovolania) zasahovať do základného práva na súdnu ochranu protistrany, v ktorej prospech by, naopak, bolo prípadné odmietnutie opravného prostriedku ako podaného oneskorene s výsledkom zachovania právneho stavu daného rozhodnutím súdu nižšej inštancie (pozri obdobne IV. ÚS 266/2023).

17. Krajský súd v dôvodoch napadnutého uznesenia v súvislosti s posúdením otázky včasnosti uplatneného opravného prostriedku konštatoval, že žalovaní podali odvolanie včas, keďže opravné uznesenie im bolo doručené 2. augusta 2019 a odvolanie bolo na poštovú prepravu

podané 16. augusta 2019, teda v zákonnej 15-dňovej lehote (bod 19 napadnutého uznesenia). Krajský súd preto odvolanie žalovaných vecne prejednal a opravné uznesenie okresného súdu zrušil.

18. Z obsahu vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu však vyplýva, že opravné uznesenie, proti ktorému smeruje odvolanie žalovaných, bolo účinne doručené do elektronickej schránky ich právneho zástupcu [REDACTED] už 5. júna 2019, čo vyplýva z údajov na elektronickej doručenke (v spise na č. l. 299). Právny zástupca žalovaných odvolanie proti predmetnému uzneseniu v zákonom stanovenej lehote nepodal, ale podaním doručeným okresnému súdu 2. júla 2019, teda v čase, keď už márne uplynula lehota na podanie odvolania a sporné rozhodnutie bolo právoplatné, oznámil, že došlo k odvolaniu plnej moci klientom (bez toho, aby špecifikoval, ktorým zo žalovaných, pozn.). Okresný súd následne pristúpil k opätovnému doručeniu opravného uznesenia priamo všetkým žalovaným, ktorým bolo predmetné rozhodnutie znovu doručené 2. augusta 2019, pričom, ako už bolo zmienené, odvolací súd z tohto dátumu preukázateľne vychádzal pri posudzovaní včasnosti podaného odvolania.

19. Podľa § 92 ods. 3 CSP odvolanie splnomocnenia stranou alebo výpoveď splnomocnenia zástupcom sú voči súdu účinné dňom, keď ich strana alebo zástupca súdu oznámili.

20. Odvolanie alebo výpoveď splnomocnenia sú jednostrannými právnymi úkonmi, ktoré sú adresované druhému účastníkovi dohody o zastúpení. V dôsledku právnych účinkov niektorého z týchto úkonov splnomocnenie zaniká. Súd a iné subjekty v rámci uskutočňujúceho sa sporového konania, ktoré sa nachádzajú mimo zaniknutého vzťahu zastúpenia, nemajú o reálnom zániku splnomocnenia vedomosť a sú oprávnené legitímne konať s dôverou v platnosť a záväznosť pôvodne predloženého splnomocnenia. Civilný sporový poriadok z tohto dôvodu v § 92 ods. 3 CSP ustanovuje, že odvolanie alebo výpoveď splnomocnenia sú voči súdu účinné dňom, keď ich strana alebo zástupca súdu oznámili. Pre súd teda nie je relevantné, kedy zaniklo splnomocnenie odvolaním alebo výpoveďou, ale kedy došlo k oznámeniu tejto skutočnosti do konania (bližšie pozri *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 353.*).

21. Ako ústavne nekonformný preto možno vyhodnotiť aj postup odvolacieho súdu, ktorý prípisom z 19. decembra 2019 vrátil vec okresnému súdu bez rozhodnutia (okrem iného) s pokynom na zistenie, kedy žalovaní odvolali plnú moc svojmu právnemu zástupcovi. Okamih výpovede alebo odvolania plnej moci totiž nemal v posudzovanej veci žiadnu relevanciu, pretože v čase doručenia opravného uznesenia právnemu zástupcovi žalovaných nebolo konajúcemu súdu účinne oznámené odvolanie alebo výpoveď plnej moci. Navyše, v tejto súvislosti je potrebné dodať, že v zmysle predmetného pokynu odvolacieho súdu okresný súd zistil, že žalovaní v 2. a 3. rade oznámili odvolanie plnej moci ich právnemu zástupcovi až 31. marca 2020.

22. Z napísaného je teda zrejmé, že pre plynutie odvolacej lehoty bolo v danom prípade relevantné (prvé) doručenie opravného uznesenia právnemu zástupcovi žalovaných, t. j. 5. júna 2019. Lehota na podanie odvolania proti opravnému uzneseniu preto všetkým žalovaným začala plynúť nasledujúci deň 6. júna 2019, pričom posledným dňom lehoty bol 20. jún 2019 (štvrtok, riadny pracovný deň). Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani zjavne nadbytočný § 92 ods. 3 CSP odporujúci úkon okresného súdu, ktorý opakovane doručoval priamo žalovaným v 1. až 3. rade už raz riadne a v súlade s právnymi predpismi doručené rozhodnutie. Takéto opätovné doručenie bolo

bez akéhokolvek právneho významu a nemalo žiaden vplyv na začiatok plynutia odvolacej lehoty proti opravnému uzneseniu.

23. Ak preto krajský súd za danej procesnej situácie považoval odvolaciu lehotu za zachovanú, ústavný súd musí konštatovať, že sa s otázkou včasnosti podania odvolania vysporiadal ústavne neprijateľným spôsobom, čoho dôsledkom bolo, že bez ústavne akceptovateľných dôvodov neprihliadol na citovaný § 92 ods. 3 CSP (obdobne IV. ÚS 303/09).

24. V nadväznosti na dôvody formulované v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto nálezu už ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa ústavne nekonformného výkladu § 224 CSP zo strany krajského súdu či porušenia jeho povinnosti vyplývajúcej z § 382 CSP, ako aj neumožnenia sťažovateľke vyjadriť sa k vstupu intervenienta do konania.

25. Ústavný súd tak uzatvára, že výklad krajského súdu vo vzťahu k otázke právnych účinkov doručenia opravného uznesenia a nadväzujúceho hodnotenia včasnosti podania odvolania žalovanými je preto potrebné považovať za ústavne neakceptovateľný a neudržateľný. Krajský súd nerešpektoval a nedodrжал procesné garancie práva na súdnu ochranu, preto ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením, ako aj jeho vydaniu predchádzajúcim postupom bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

26. Vzhľadom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky ústavný súd napadnuté uznesenie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Po vrátení veci je krajský súd povinný opätovne rozhodnúť o odvolaní žalovaných v 1. až 3. rade, pričom je viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

V.

Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania celkom v sume 460,90 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

28. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania a výpočte odmeny za právne služby ústavný súd vychádzal z § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a sťažovateľke priznal odmenu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2021 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) á 181,17 eur, čo spolu s režijným paušálom 2-krát á 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 384,08 eur, ktorú ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), pretože právny zástupca sťažovateľky je platcom DPH.

29. Priznanú náhradu trov konania je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu